

KESZTHELYI GYÖRGY

Akaszott kabát

Hét végén mintha
az ősi igazság számai
határoznák meg a valós összeget.
Süllyedések, emelkedések,
menekvések sáros lábnyomai,
ajtó sarkára akasztott kabát –
megadom magam.

AK-47,
átpasszírozott életvitel,
hasadó fegyverszünetbe hulló
fehér galambok.
Netán még cogito,
úgy tűnik, ergo sum.
Legyűr a lázas rendszabály.

Arculatok háza

Hat óra tíz perc – a lelki szegények
bennem szunnyadnak keresztbe-kasul,
ám boldog egy se léssen,
mert az én országom nem a mennyeké.
Áttekinthetetlen, jutányos tél vagyok,
sehovatartozó gardrób, vasajtók
mögé zárt, oldatlan arculatok háza.

*

KESZTHELYI GYÖRGY (1955, Kolozsvár) költő, író. **Ver-**
set és prózát ír, grafikai
munkákat, olajfestmé-
nyeket is készít. Kötetei:
két verseskötet a MEK-
en, Lélekzárka (kisre-
gény, Bookart, 2014),
Lódenes embermadár
(versek, Kriterion, 2015).

*Merre csavarogsz, restaurátor?
Akadna munka bőven.
Már majdnem ott vagyok, ahol sosem leszel –
világtalan jósnőket várok,
elgyötört, tépett ajkakat,
szájpadrólások szédítő magasát,
senkiháziakat, amputált lelkeket,
akik kezüket-lábukat tördelve
hisznek a csillagokban.*

Korcs társulat

*Január közepén új zöldövezet,
lila hagyma – könnyfakasztó tavasz,
(szökni próbáló emlékezet?)
korzó, promenád a konyha szűk sétánya,
az egykor búskomor, sötétbarna
olajfesték felett élénk téglafal,
karnyújtásnyira apró nap ocsúdik
domború, tejfehér üvegbúrába zárva,
világít éjjel vagy nappal,
kétszázhusz volttal meg egy foglalattal.
A hold, szokása szerint kereket old
a redőny száraz csontváza mögött.
Kell ez nekem? Korai kísértés,
corpus delicti, bűnök virradása,
kávészacc-jövő, kártyavetés.*

*Ez nem kastély, nem is lakónegyed,
a közelben egykor kerékbe törtek
két parasztot, mert fát tettek a tűzre.
Nevük mögött fegyelmezett tömbök,
néhány szoba, szállók, olcsó órabérek,
házi őrizet, sietős aktusok,
közveszélyes, fekete partnerek.
(elemezgetem groteszk tisztaságod,
rágódom rajta, tépem, koptatom,
gyakran átöblít a féktelen zápor,
vacak ing csüng a ruhaszárítón.)*

Öreg vidék ez, nyáladzó kutyákkal,
csak nevetni tudok a hullaszállítón,
mea culpa – fekete öltönyök –
árva csavargók, büntetőjogok.
Pár kilométernyire nyekergő bégetés,
farkasfalka lohol időtlen testben.

A tegnap előttem, a holnap farzsebemben,
törpefenyőként ember nő a padon,
korcs társulat, fajtiszta pusztaság,
testbe burkolózva – fagyban, hőségben –
mindenem elvész, mindent elhullatok.
Miféle álmok ez? Miféle látomás?
Mindenevő okok, okozatok,
mozgó holttestek a földig érő égen.

Borostás letargia

-N-

Hol voltál, hol nem, ott, ahol
maradnod kellett volna még hosszú évekig,
ott, ahonnan kiestem, hiányoztam?
Hol voltatok, tékozló percek,
órák, hónapok, miért születtek, éltek tovább,
mint félrevezető útjelző táblák
a gesztenyefák északi oldalán?
Olyan ez a szöveg, mint egy gyászbeszéd,
búcsúcsók az első kézfogás előtt.
Nevessetek csak. Szép kis paródia,
hosszannája az árnyékos oldalaknak,
melyek nap nap után belém sötétednek
estétől reggelig, de akár fordítva is.
Borostás vagyok, képzett hajléktalan,
beleépültem az időtlen nyomorba,
minden hétköznapom feneketlen katlan,
egy életévem hetet jelent, akár a kutyáknál,
egy negyvenes körte számomra napsugár,
te pedig úttest vagy, gyalogátkelőhely,

ahonnan egyszer utánad néztem,
míg egyre csökkentél, fogyatkoztál
a neonfényben, sötétedés után.
Ez volt a vágyam, a mézeshetem,
a betartatlan, megtépázott szabály.
Ma sem tudok rólad jóformán semmit,
távozásodat is mások jelentették,
csak az a fehér életgép, a halálos játék
kísért, mint egy kivégzőosztag.

Pocsék egy helyzet. Pazarló, léha testben
folytatni a nyűgös kezdőmondatot...
levágott karral nem írhat az ember,
a szertelenség továbbcsönkítése,
ütődött nyarak téli fagypontjai
fájnak, mint üszkös végtagok.
Hol voltál, hol vagy, te maradandó szókép?
Beköltöztél egy másik folytatásba?
Hiába kérdezek, faggatok, hiába
bámulom azt az iszapos partot,
ahonnan meleg vacsorát tálaltam
a falkába verődött, apró halaknak –
nincsenek letisztult, koherens válaszok,
csak szótagokká hegedt sebhelyek vannak.

A zarándok

A repedt vályogkemencét
hatalmas trailer cipeli át a városon,
sárga konstrukció, akár egy villamos.
A kemencéről voltaképpen nem tudni semmit.
Szíve akár a telihold, szendereg,
lenvászon terítő, parlagfű és néhány satnya
mezei virág – szerény illendőség –
istenadta ornamentumok
kísérik, mint közönyös gyászhuszárok.
(ez is csak egy pallérozott álom,
szemfényvesztés.
Ekképpen veszek búcsút önmagamtól).

*Folytatom hát éjjeli misémet,
az alig szent lecke valahogy így szól:
Bármerre próbált szerencsét eddig,
a magasztos miliók bármelyik pontján,
folyton csődöt mondott, a forró fészek mélyén
csak az a bitang honvágy lobogott folyton-folyvást.
Ebben az átkozott vályogkemencében
odaégett már annyi dedikált, keltezett érzelem,
idegen galaxis, keletlen szenvedély,
hogyan visszabomlott az ökrök, a bivalyok közé,
a kert alá, portulák mellé építette magát,
oda, ahol a pajta, a jászol téblábolt
és kegyetlenül üres lett az udvar.
Csak nagyanyó nyugszik a diófa tövében.*

*Parázslík benne a hatvankettedik nyár,
a hatvankettedik deformált ősz
édeskés illatú magzatvize.
Javítgatja az ezerkilencszázötvenötödik
évben született, felsíró képzavart,
amelyből eleget senki meg nem érthet.
Bizarr kontrasztok. Egészen mást akart –
friss cipót, kalácsot, higgadt harmóniát,
furcsamód mindenki a tenyerébe csapott,
minden üzlet rögtön megkötetett...
mégis, mintha szöknének előle.
Azóta is süpped és szakad a part,
zizeg a paraszt, akárcsak a haraszt,
liheg a gebe, utolsókat rúgja,
ő pedig falvának rendületlenül...*

SZOMBATI ISTVÁN

RAJZOK, ÉLETKÉPEK

Táska a sarokban

Helló, Szilvia! Remélem, akkor is hallasz, ha nincs nálad a mobil, mint ahogy én is hallom minden egyes szavad, amikor otthon felejttem a marok-telefonom. Ha szombat, akkor, tudod, a zene hullámhosszán vidékre röppenünk, amíg te otthon a Hattyúk tavában csillogsz, glóriázol. Csak akkor csapódsz hozzánk, ugrándozol velünk, ha nem vagytok műsoron. Ilyenkor könnyed mozdulattal, játékosan billegsz, felvezetsz bennünket, míg a vége felé, mint a West Balkánon, nevetve számolod a feldobált bugyikat. Ha hozzánk tudsz csapódni, a bulizás elmarad, fordulunk vissza, vagy egy dögös szállodában várjuk a napkeltét.

Most, hogy magam jöttem, mint karó a szélben, recsegek-ropogok, csak a szentlélek tart valahogy egyben. Nemrégem tusoltam, hogy tisztuljak keveset, s míg a barátaim a kutya harapását szőrével gyógyítják, tolvajként osonok, próbálok meglépni, hogy szellőztessek picit. Már csak az a kérdés, mit érdemes látni ebben a városban.

A Yesterdayt dúdolom. John Lennon intelmeit várom, mint általában, ha nem tudsz elkísérni, nem fogod a kezem. Nyilván úgy billegek, mint egy sánta kecske. Hiába sürgetem, jöjjön egy villamos, az istennek se csenget. Te jártál már Katona fura városában? Bevallom, Szilvi, ha be kéne mutatnom, biztos belebuknék. Nagyváradhoz talán csak annyiban hasonlít, hogy a katolikus templom itt is olyanforma, mint a Szent Lászlóé a Sebes-Körös partján. Sárgán futó kígyók erre viszont nem siklanak, helyettük négy keréken járó benzingőz ténfereg. Úgy érzem, somolyogsz. Lökött vagy, mondanád, megint kiborultál? Nézd meg Kodály házát, vagy Katona színházát!

Gondolom, nem „látod”, fellépek egy buszra, bár ebben az órában, akár csak otthon, a nyugdíjasok kasztja furikázik. Nem kell lyukasztani, él az ingyen bérlet meg a Való Világ, ami a busz-tévéen sokkal színesebbnek hat. Mit mondhatnék, Szilvi, engem nem zavar. Otthon, mikor tiszta vagyok, kocsival mászkálok. Itt meg az a fontos, ha már lejöttünk haknizni, fogjak kezét Bánkkal.

Sulisok közt állok, nyilván valami sportversenyre terelik őket, mert nem látok táskákat. Bár lenne ülőhely, akárcsak a vének, inkább álldogálok, hátha többet látok a környező világból. A nagyra nőtt kamaszok, dörzsölt farmerben, ronaldós pólóban topognak, számolnak, vitáznak: ki hányszor verte meg Darth Vadert, Skywalkert netes játékokban. A vének

SZOMBATI ISTVÁN író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként ténykedett a betűk világában. Lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötetét (A sikoly) a Dacia Kiadó hozta (1988). Budapesten él.